

Solidaritet

Ett av socialistens finaste ord är solidaritet. Hen använder ordet i sådan utsträckning att det hart när har blivit likställt med socialism. Men vad kan det betyda?

Ibland säger de att de solidariserar sig med än den ena gruppen och än den andra. Det kan vara förskolelärarna, förtryckta folk i Afrika, invandrare eller våldsplågade kvinnor. Gemensamt för grupperna är emellertid att den som solidariserar sig med dessa grupper, inte tillhör grupperna, och ytterst sällan kommer i beröring med grupperna.

Men det är inte solidaritet, ty solidaritet är att man delar ett öde med någon eller några andra. Man måste stå i kontakt, på ett eller annat sätt, med den man solidariserar sig med, ty annars kan man inte dela den andres öde. Som professor i företagsekonomi kan jag sannerligen känna medkänsla med förskolläraernas låga löner och groteska könsdiskriminering, med invandrarnas förhållande i Sverige, de fruktansvärda förhållandena folk lever under i delar av Afrika, och med kvinnor som lider under det våld män utövar över dem. Men jag kommer sällan i kontakt med grupperna, varför jag svårligen gemensamt med dem kan bära deras öde, d.v.s. vara solidarisk. Däremot har de min medkänsla.

Ibland säger de att bidrag är ett uttryck för solidaritet. Att solidaritet är att ge till den som har det svårt. Det är riktigt, ty det är att dela ödet. Men det är blott rätt till hälften.

Och här ligger orsaken till socialisternas haveri under 80-talet och framgent. Man har fastnat i en halv solidaritet. Bidraget som tas emot. De som lider har rätt att få. Mottagandet av bidraget har blivit essensen i solidaritet. Solidaritet har blivit att få. Därav kom den vettlösa exploateringen av välfärdssystemet, som var avsett att vara ett solidariskt system. Och den politiska högern kunde med rätta angripa välfärdssystemet som ett system som enbart ger och som skapar bidragskonsumenter, men inte hyllar bidragsproducenter.

Ty solidaritet är ömsesidig. Den innebär att man delar varandras öden. Den innefattar både att ge och att ta. Solidaritet är inte att få bidrag, utan även att ge bidrag. Solidaritet innebär att man delar varandras öden. Att ge och ta.

För att staten skall kunna ge bidrag måste skatt inkrävas. Att betala skatt är en solidarisk handling. Att inte betala skatt är därför ett uttryck för en osolidarisk handling.

Likadant är det med arbete. Att ge sitt bidrag till vårt gemensamma samhälle är en akt av solidaritet. Att undandra vårt gemensamma samhälle mitt arbete, är osolidariskt, ty då delar man inte sitt öde. Därför, politiker och gamla VD:ar, som har full arbetsförmåga, men som lever på pension, personer som minimerar sin arbetsinsats för att 'njuta livet', ni som kräver men som inte ger, ni är alla osolidariska.

De solidariska, de som arbetar i sitt anletes svett, och därmed ger, både sitt arbete och sin skatt, och de som tar, men som gör sitt yttersta för att ge, de har min respekt. De är mina människor. De är människor i min socialistiska dröm. Resten är blott profitörer, osolidariska exploatörer som inte får min respekt. Ty de delar inte mitt öde.

Öllsjö den 30 december 2012

Sven-Olof Collin